

SVATOMOŘICKÝ ZPRAVODAJ

Ročník XXVII. Číslo 16 19.4.2020

Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý, jeho milosrdenství trvá navěky. (Ž 118)

NEDĚLNÍ EVANGELIUM (Jan 20,19-31)

Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána.“ On jim však odpověděl: „Dokud nevidím na jeho ruce jizvy po hřebecích a nevlořím svůj prst na místo hřebů a nevlořím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili.“ Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

KRÁTKÉ ZAMYŠLENÍ

Docela dobře Tomášovi a jeho pochybnostem rozumím. Neboť zkušenost velí, že mnoho z toho, co se povídá, jsou nesmysly, pověry a vedou leda tak k nátlaku a nesvobodě. Ostatně, určitě bychom v tomto našli i dobrou paralelu k informačnímu šumu, který nás všudypřítomně obklopuje, v současné době možná ještě více než kdy předtím. To, co ale můžeme sami pocítit a zažít, tomu bychom věřit měli. *Láska*, se kterou se setkáváme v člověku, v ni se vyplatí – přes některá zklamání – docela pevně věřit. A také v *život* bychom měli věřit; i když není jednoduchý a přináší často trampoty a bolest. Ale pokud je láska, potom se kvůli ní vyplatí přes to všechno žít. Ano, Tomáši, ani já bych bez důkazu ničemu nevěřil. Bohu, o kterém hovoří Bible, tomu ale důvěřuji. Neboť život a především láska, ty obě pro mě zcela jasně poukazují na to, že Bůh musí existovat: někdo, kdo nám daruje toto pozemské bytí a který nás i pak, skrze smrt, v tomto bytí zachová. Tomuto Bohu věřím, protože – přes všechny mé pochybnosti – všude tam, kde potkávám lásku, zcela jasně pociťuji, že nás všechny někdo nějak nekonečně miluje.

PŘÍŠTÍ NEDĚLI: Lk 24,13-35 Poznali Ježíše při lámání chleba.

SLOVO KŘESŤANA – SLOVO K ZAMYŠLENÍ A K POVZBUZENÍ

I slavný Boží hod velikonoční byl další ze série nedělí beze mše a svátostí. A pro některé se tak možná vytratil pro vnější svět jediný viditelný projev křesťanství, který jej odlišuje od okolního světa. Z tohoto pohledu je současná krize jedinečná *šance*. Šance si v klidu promyslet, *proč* jsem vlastně křesťanem? Čím *opravdu* mě to odlišuje od okolního světa kromě toho, že se alespoň jakž takž snažím žít v souladu s katechismem? Je otřepanou pravdou, že křesťan v každou chvíli vnímá svého bližního jako *bratra* či *sestru*. A snaží se tak přispět nejen do společenství jemu nejbližších, rodiny, ale i do společenství jeho bratrů a sester v Kristu – do farnosti. Že si to prostě do kostela nepřijdu jen „odsedět“, ale přispěji co mi síly stačí k tomu, aby toto společenství bylo skutečně *živé* a ne jen nějakým nedělním „průchodákem“. Že se nabídnu ke čtení, ministrování nebo úklidu. Že, pokud mi dal Bůh dar hudebního talentu, zazpívám ve sboru či ve schole. Ale také chápu, že zajištění samotného provozu, a dokonce ani všechna péče o náš nádherný chrám,

není a nemůže být hlavní smysl našeho společenství: tím může a musí být jedině evangelizace. Tedy ukázat okolnímu světu, že být křesťanem má jasnou přidanou hodnotu – že jsme společenství, kde je každý vítán, společenství, které *chce být spolu* a podporovat se vzájemně se všemi našimi lidskými slabostmi na cestě k Bohu. Cestě, která dává nad jiné cesty životu *opravdu smysl*, cestě, která nás chce učinit lepšími lidmi. Cestě, na které se *chceme* spolu setkávat – v rámci společenství rodin, ctitelů Panny Marie či jiných – místa na faře bude za tímto účelem v lepších časech dost. Jak říká otec Hanáček, nejdůležitější je *vydržet*. A, dodávám já, předtím samozřejmě zkusit začít, byť jsme si vědomi vlastních omezení. Ne pro úsměvy či chválu okolí (být to potěší), ale pro Boha, pro ostatní, pro sebe. Současná situace nám dává možnost pojmout ji jako výzvu a podívat se na své křesťanství *jinak*. Jinak to bude prostě promarněný čas. (Karel Hron, farník a spolutvůrce Svatomořického zpravodaje, 16.4.2020)

SVÁTKY V TÝDNU 19.4. – 26.4.2020

- Neděle 19.4. Rostislav / sv. Ema (2. neděle velikonoční)
 - Pondělí 20.4. Marcela / sv. Hugo
 - Úterý 21.4. Alexandra / sv. Anselm
 - Středa 22.4. Evženie / sv. Leonid
 - Čtvrtek 23.4. Vojtěch / Svátek sv. Vojtěcha
 - Pátek 24.4. Jiří / sv. Jiří
 - Sobota 25.4. Marek / Svátek sv. Marka
 - Neděle 26.4. Oto / sv. Richarius (3. neděle velikonoční)
-

Z HISTORIE KOSTELA – A zase požár a nekončící stavby

V roce 1492 byl kostel sv. Mořice vysvěcen. Práce na výzdobě kostela však pokračovaly dál. Ve stejném roce došlo v Olomouci k dalšímu devastujícímu požáru a práce na výzdobě se změnilly na práce na záchranu novostavby. V té době například olomoucký biskup Stanislav Turzo nechal vyhlásit 40-ti denní odpustky za finanční dary na obnovu Mořického kostela.

V následujících letech se na kostele pracovalo s menšími přestávkami až do roku 1540. V té době se zřetelně změnila silueta kostela, protože původní zastřešené věže byly přebudované do stávající podoby. Další stavební práce byly spojeny s instalací velkého zvonu do jižní věže, po které docházelo k narušení stavby v blízkosti této věže. Na kostele je možno nalézt letopočty odkazující na toto stavební období: Ve fresce se sv. Kryštofem nad oltářem P. Marie Bolestné je datum 1505, na levém ostění jižního (nevyužívaného) portálu kostela – nynější zповědní místnosti - je datum 1521.

Podobně jako u jiných významných postav olomoucké historie se můžeme zastavit krátce i u biskupa Turza. Narodil se v Krakově. Jeho otec byl kremnickým hrabětem a obchodníkem – původem Němec z Uher. Budoucí biskup Stanislav studoval v italské Padově teologii a práva. Poté se stal olomouckým kanovníkem. Ví se, že udržoval kontakty s řadou evropských humanistů včetně Erasma Rotterdamského. V letech 1489-1497 papežové ignorovali právo olomoucké kapituly na svobodnou volbu biskupa a dvakrát dosadili na biskupství italské kněze, kteří v Olomouci zřejmě ani nikdy nebyli. Olomoucká kapitula ale protestovala a poslala do Říma právě Stanislava Thurzu. Ten nešetřil ani času, ani peněz, až nakonec přiměl biskupa Borgiu k rezignaci. Právo volby bylo papežem olomoucké kapitule vráceno a ta jednomyslně zvolila Thurzu v roce 1496 biskupem. Tento se do moravské historie zapsal výstavbou biskupské rezidence v Olomouci, přestavbou kroměřížského zámku, zvelebení hradu Hukvaldy a výstavbou chóru olomouckého dómu. K tomu stihl ještě korunovat dva české krále. Pohřben je v katedrále v Olomouci. Tak to už máme dost námětů na procházku. Jen aby se ty kostely už znova otevřely.

AKTUALITY Z FARNOSTI

Nedělní promluvy otce Hanáčka jakož i varhanní improvizace našeho varhaníka Jiřího Stodůlky můžete nyní sledovat na novém YouTubeovském kanálu „**sv. Mořic Olomouc**“, viz též přímo <https://www.youtube.com/channel/UCSn8D2dvHav1piOZFgvCmZQ>. Budeme rádi, pokud se vám bude líbit a případně jeho sledování doporučíte dále.

KOUTEK MOUDROSTI

Největší příležitost k lásce máme tehdy ... když naši bližní nejvíce chybují. (Pavel Kosorin)

Chcete dostávat Svatomořický zpravodaj v elektronické podobě na Vaši emailovou adresu? Stačí napsat email s předmětem SZ-přihlásit na svatomoricky.zpravodaj@seznam.cz. Pro odhlášení pak pošlete zprávu s předmětem SZ-odhlásit. Farnost Svatého Mořice Olomouc sv. Mořic Olomouc